

RETTFERDIGHETSKAMP - med smak av

- Oppstandelsen var ikke bare livets seier over døden, men også rettferdighetens seier over urettferdigheten, sier Anne-May Grasaas.

Tekst: Tone Stangeland Kaufman
Foto: Privat

- Jeg er opptatt av en spiritualitet som som forener livet her og nå og relasjonen til Jesus – i det helt daglige og i blikket for verden rundt, svarer Anne-May Grasaas. - Både nære relasjoner og samfunnets strukturer har med troen å gjøre.

Domprosten i Oslo blir en av bibel-timeholderne på sommerens Korsveifestival i Seljord. Selv om hun ikke har vært mye med i Korsveibevegelsen tidligere, kan hun høres sånn ut.

Anne-May har vært innom en rekke kristne miljøer som har preget henne. Ole Hallesbys bok Fra bønnens verden, hvor han sier at «bønn er å lukke Jesus inn», ble tidlig viktig for henne.

- Nå i senere tid ser jeg mer at jeg ikke bare skal lukke Jesus inn i min lille verden, men at jeg skal la meg åpne opp, så jeg kan lukkes inn i Guds verden, inn i håpet, sier Anne-May.

- Være omsluttet av Gud, og allerede ha del i Guds rike. At det blir en større del av mitt liv. Det er en vekselvirkning: Lengselen etter å stadig bli lukket inn i Guds virkelighet, og samtidig kunne være en representant for denne virkeligheten der jeg er som privatperson og prest. At vi som kristne kan være tegn på Guds rike. Det er ikke bare «Jesus og jeg», men «Gud og verden».

- Jeg møter helt andre mennesker i demonstrasjonstog enn i retreatbevegelsen, forteller hun.

- Den yngre generasjonen er mer bevisst på at disse tingene hører sammen.

- Korsvei bidrar til å sammenholde dette som en helhet. Jeg ønsker at det skal prege kirka mer. Noen ganger kjenner jeg det som min oppgave å holde frem den personlige relasjonen til Gud, i andre sammen- henger oppfordrer jeg til større engasjement for verden. Men jeg tror også at vi i mye større grad møter Jesus i de fattige; i romkvinner, i tilreisende fattige. Det er ikke trinn A og B, men trinnene går parallelt og er innvevd i hverandre. Det er noe jeg ønsker å ta frem i sommerens bibeltimer også. Både den personlige relasjonen til Gud og samfunnsansvaret. Fellesnevneren er Jesus-fortellingen.

Den personlige relasjonen til Gud har vært viktig for henne uansett hvor hun har vært.

- Kristendom er ingen teori, men livsfellesskap med en levende person. Det er det viktigste jeg tok med meg fra Skolelaget. Det Jesus-fellesskapet drev meg inn i Ungdom i Oppdrag, og ble senere enda virkeligere for meg i OASE. Det var viktig for meg å gjøre det så radikalt og ordentlig som mulig. Og jeg var innstilt på å være misjonær, for jeg ønsket at flere skulle få del i relasjonen til Jesus. I et ganske ukomplisert liv var dette lett å tro på, særlig når mange trodde på det samme.

- Men så møtte livet meg i døra. Troen jeg hadde frem til da greide ikke å tolke det livet som plutselig var blitt mitt. En periode ble dette veldig vanskelig, forteller Anne-May stille.

- Så kom jeg i kontakt med retreatbevegelsen. Der fikk jeg være i stillhet med alt dette. I retreatbevegelsen møtte jeg en troverdig tro. Først på Lia Gård på 1990-tallet. I stillheten kom de vanskelige tingene veldig tydelig frem, og jeg lærte at jeg kunne være ærlig overfor Gud. Jeg trengte ikke å holde bønnen innenfor den vante formen. Tidebønnene fra Salmenes bok kunne jeg leve i. Min livsfortelling kunne være en del av den store fortel-

lingen, og jeg fant mange flere tilknytningspunkter enn tidligere. Også sjelesorg og veiledning ble til hjelp, men jeg søkte den nå i andre landskap enn før.

Det var en tid der misjonslederen Anne-May ikke ønsket å forkynne.

- Jeg hadde så mye å bearbeide selv at det var vanskelig å snakke om Gud til andre. Jeg hadde ikke mistet troen, men det var tåkete og mørkt en periode. Jeg kunne være på retreat da, men det var ofte smertefullt. Jeg kunne ikke løpe fra det vanskelige, men kunne ta det frem i samtaler, i tidebønnene. Stadig kom det salmer og skriftsteder jeg kunne identifisere meg med der og da.

- Det var avgjørende for meg å være ærlig, fortsetter hun. - Det var jeg tidligere også, men livserfaringene var smalere. Mitt gudsbilde bar dels preg av at det aldri skulle skje noe vanskelig for den som trodde, selv om teologien min egentlig var annerledes.

Etter en kritisk fase føler domprosten seg mindre i opposisjon nå. Hun har ikke lenger det samme behovet for å klage til Gud.

- Selv om mye i livet har vært uforståelig, er jeg mer forsonet med at livet ikke er enkelt. Kristne er som alle mennesker overlatt til vilkårene i verden. Likevel kan jeg ha tillit til at Gud faktisk er der, også når jeg ikke kjenner det verken i kroppen eller tanken.

Skapelsesteologien hun oppdaget som teologistudent gjorde henne bevisst på at Gud ikke bare finnes i hennes personlige gudsrelasjon, men midt i verden.

- Jeg kan finne Gud alle steder, i alle mennesker. Slik den ignatianske spiritualiteten rommer hele hverdagen og hele verden. Det førte meg dit at jeg fikk Olavsstipendiet. Etter mange år som prest i Trefoldighetskirka, med samlinger for å styrke den enkeltes

oppstandelse

trosliv, og samtidig et diakonalt tilbud for rusmisbrukere og Åpen Kirke. Jeg trodde alt dette hørte sammen, men selv om vi hadde det i samme menighet, ble det et skott mellom det diakonale og det vi oppfattet som det åndelige livet, sier Anne-May engasjert.

- Det ble viktig for meg å holde dette sammen: At vi som drev med bønn og stillhet gikk i Åpen Kirke og spiste sammen med dem som gikk der.

Dette førte Anne-May til frigjøringsteologen Jon Sobrino. - Han knytter spiritualiteten tett til Jesus-fortellingen, forteller hun.

- Spiritualitet handler om å følge Jesus i inkarnasjonen, i livet han levde, i lidelse og død, og ikke minst i oppstandelsen. Jeg vil forkynne dette mer, og se det føre oss ut i verden.

Korsvei ser hun som et eksempel på dette.

- Dette er en vei vi må gå. Oppstandelsen er uløselig knyttet til Jesus-fortellingen om Gud som ble menneske, til den Gud som identifiserte seg med de utstøtte, og utførte sitt oppdrag med barmhjertighet.

- **Det er fascinerende** å se hvordan Jesus utfordret makten. Rent historisk bidro det sterkt til at han måtte lide og dø. Oppstandelsen bidrar til å legitimere kampen han hadde ført som menneske. Det var ikke bare livets seier over døden, men også rettferdighetens seier over urettferdigheten, sier Anne-May.

- Oppstandelsen fikser ikke alt så vi bare lever i herlighet.

Men fordi vi lever som oppreiste mennesker, i kraft av oppstandelsen, kan vi leve som om Guds rike er nær.

Anne-May Grasaas

kjenner en sterk glede over oppstandelsen som noe mye mer enn et teoretisk faktum.

- Denne teologien gjør også noe med mitt eget personlige liv. Ved oppstandelsen kan vi bli inkarnert i denne verden, oppreist til kamp for rettferdigheten, vi kan lide og om nødvendig dø – men med et helt annet perspektiv og helt andre ressurser enn om oppstandelsen ikke hadde funnet sted. ●

